

Festival Maleducats, la nova onada

«Aquests gèneres no són pas tan moderns, el que és nou és la força amb què han arrossegat els més joves de la ciutadania»

Quan fa uns anys teníem la sensació que el cànon musical català al voltant del folk-pop començava a apagar-se, el relleu generacional va venir d'una altra banda, de la música de revetlla, per ballar, reivindicar i animar nits de xerinxola a les festes majors. És el que té desitjar que passi alguna cosa nova: que quan es arriba, potser no és ben bé allò que estaves esperant. I ara la història sembla repetir-se, amb un plus de fricció generacional, amb tot aquest front d'allò que hem vingut a anomenar música urbana.

La implantació popular del hip-hop, del trap, del modern *r'n'b* o del reggaeton, i dels promiscus diàlegs entre aquests gèneres i d'altres, ja és un fet i no serveix de res negar-ho o reaccionar-hi ensenyant les unghes. Donar-te cops de cap contra la paret no acostuma a canviar la realitat, i certes indignacions comencen i acaben amb qui les pateix sense més conseqüències per al conjunt de la humanitat. Sobretot, comptem fins a deu quan estiguem a punt d'afirmar que la millor època de la història de la música va ser justament quan nosaltres érem joves. Quina extraordinària coincidència.

Ara treu el nas un festival, Maleducats, que s'estrenarà el 9 de maig a Terrassa i que s'anuncia com el primer de música urbana a Catalunya amb caràcter internacional. L'impulsa un artista destacat, Damià Rodríguez, Lildami, i és un senyal més del nou canvi de cicle a la nostra escena, davant del qual no és procedent abocar-se a la beguda: més enllà dels gustos personals i les distàncies d'estètica sonora respecte del pop i el rock, no deixa de ser excitant pensar que no tot està inventat, que la combinació de les set notes del pentagrama, i dels ritmes, i les textures, i els recursos de producció, tendeix a l'infinit.

I, qui ho hauria dit fa no gaires anys, la música encara pot ser subministradora de sorpresa, de debat acalorat i fins i tot d'escàndol. Aquí hi ha l'autèntica fractura social a Catalunya: hi ha amics que han deixat de parlar-se per culpa de Rosalía. O del trap. Que ningú tiri el barret al foc: al cap i a la fi, només és música.

Aquests gèneres no són pas, val a dir, tan moderns com pot semblar: arrosseguen dues, tres o fins a quatre dècades d'història, a vegades a l'underground, però també incrustats en corrents comercials. El que és nou és la força amb la qual han arrossegat les franges més joves de la ciutadania, també a Catalunya. Sembla que som davant d'un corrent de terres en el gust popular. El temps dirà si és tan profund i integral com a vegades apunta.

Mentrestant, sí que hauríem de ser capaços de modular-ne la lectura, el tractament mediàtic, la translació als escenaris, a les festes majors. Tot pot conviure, ha de fer-ho, i en aquest país en particular, per les dimensions limitades de l'escena i dels canals de comunicació, tenim experiència en onades que liquiden l'anterior i l'envien a la inaniació: ona laietana, pop postmodern, rock català, folk-pop, revetlla... Com si a cada època només hi hagués capacitat per copsar un únic estil musical, uns determinats artistes que representen la gran banda sonora col·lectiva mentre els altres queden fora de focus i els correspon morir-se de gana silenciosament. Sap greu, i la realitat sempre és una mica més gran, diversa i formosa.